

Folk som klager over Corona

Ikke misforstå,

jeg vet at dette er snakk om en sykdom som har krevd livet til over 370 000 mennesker og på en eller annen måte rørt mer en 6 millioner mennesker over hele verden, som helt klart ikke er noen årsak å «hulle». Men det en kanskje ikke ser er den andre siden av det. Det finnes noen av oss som befinner oss på snart den åttiende dagen med karantene og selvisolasjon, ta meg seriøst når jeg sier at det har vært en pinende berg-og-dalbane, ettersom Spania viste seg å bli et av verdens mest hardest rammede land gikk hele nasjonen inn i tidenes tornerosesøvn.

Hva som har vært pinende er den uendelige, unødvendige og virkningsløse klagingen og galskapen jeg har lyttet til fra alle andre steder. Med andre ord, folk som spytter ut og deler absolutt alt av sine ramaskrik slik at alle de stakkarslige sosiale plattformene får kjørt seg. Tankeløse politikere, synske, voksne menn og kvinner som tror de har rett til å felle dommer og klage når noen bare nevner COVID-19, og ikke minst det raseriet som etterfølges av sinte, ignorante tenåringer og russ som føler at det hele er blitt hypet-opp og rett og slett blitt en ulempe fordi at det har “ødelagt” deres fester og russetid.

Ja, det er vondt å holde seg innendørs hele tiden, både om dagen og på natten. Ja, det er tortur å være i familien 24/7. Ja, vi kan ikke se våre venner og andre familiemedlemmer på en stund nå. Ja, forsyningslargene er lave. Ja, vi er kanskje på vei inn i en global lavkonjunktur. Ja, ja, en million andre yesses. Litt tålmodighet, litt vennlighet, litt respekt for plass og kanskje litt uvitenhet. Familien er ikke så ille....fiksèrbar.

Snapchat, FaceTime, Teams, Messenger og WhatsApp er blitt midlertidige alternativer, hvor vi kan være takknemlige for teknologien som vi har tilgang til.

Jeg kan høre en utløst katteborgerkrig i gatene i stedet for å telle. Jeg kan endelig høre musikken spille fra naboen, og på en eller annen måte ser jeg på dette som en underlig trøst i det faktum at det er noen andre som faktisk deler samme smak i musikk som meg. Poenget er at hele situasjonen ikke er så ille som folk skal ha det til. I løpet av de siste 78 dagene har jeg fått muligheten til å tilbringe kvalitetstid med mamma. Kvalitetstiden sammen har for det meste innebåret å spise hjemmelaget mat og introdusere henne til den norske realityserien *Ex On The Beach*. Den velkjente realitykjendisen Mario Riera, nettopp fra *Ex On The Beach*, viste seg å bli en av de mest "likbare" inne på villaen. Men, har nå i ettertid fått både drapstrusler og massevis av hets ettersom han gang på gang har blitt fersket av sine fans da han har befunnet seg på flere ulovlige fester.

Så kanskje, i stedet for å være elendige og klage, kan vi like godt omfavne situasjonen vi er i. Fordi, å klage i hver enkelt situasjon kommer ikke til å beskytte oss mot sykdommen, avslutte problemene våre, og det vil absolutt ikke gi noen løsning. Jeg tror det er på tide at vi innser hvor privilegerte de fleste av oss er. Vi klager over trivielle ting som vi kan fikse selv og være takknemlige for at vi har. Jo tidligere vi slutter å syte, jo mer sannsynlig er det at vi finner måter å takle det på, og desto mer sannsynlig er det at vi kommer ut av det hele. Distansering, nødstilfeller og lockdowns vil ikke redde hele verden, men midt i denne krisen har vi en sjanse til å gjøre verden til et bedre sted.

Slutt å klage!

Sander M vg3